

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **B. M.**, zastoupeného JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem, se sídlem Urbánkova 3360/47, Praha 4 - Modřany, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2007, č. j. 21/2006 - 190 - TAXI/5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2010, č. j. 8 Ca 115/2008 - 37,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2010, č. j. 8 Ca 115/2008 - 37, **se zrušuje** a věc **se** tomuto soudu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Shora uvedeným rozsudkem Městský soud v Praze zamítl žalobu proti rozhodnutí Ministerstvu dopravy ze dne 27. 12. 2007, č. j. 21/2006 - 190 - TAXI/5; současně rozhodl o nákladech řízení tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo. Citovaným rozhodnutím Ministerstva dopravy č. j. 21/2006 - 190 - TAXI/5 ze dne 27. 12. 2007 bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy takto: „Provozovatel taxislužby B. M., nar. X, IČ: 13793071, bytem R. 1083/10, P. 1, porušil dne 6. 12. 2002 ust. § 21 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, v návaznosti na ust. § 15 odst. 1 vyhl. č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, tím, že po ukončení přepravy cestujících vozidlem taxislužby SPZ: Y, na trase z Malostranského náměstí, Praha 1, k hotelu OLEA v ul. Americká, Praha 2, nevydal cestujícím žádný doklad o zaplacení jízdného, a dále ust. § 9 odst. 2 písm. e) bod 4 zákona č. 111/1994 Sb. tím, že nezajistil, aby dne 6. 12. 2002 vykonávala vozidlem taxislužby SPZ: Y práci řidiče taxislužby osoba, pro kterou mu byl vydán průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby. Proto se mu podle ust. § 35 odst. 1 písm. g) a odst. 3 písm. h) zákona č. 111/1994 Sb. ukládá pokuta ve výši 100 000 Kč.“

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal následující skutečnosti:
1. Ve správním řízení - v podání ze dne 25. 2. 2003 - žalobce uváděl, že lhůta k vyjádření

„je neúměrně krátká, za 5 dní nestačím se spojit s řidičem a získat tak od něj stanovisko a podrobnosti o kontrole ...“. To mu nebylo umožněno - správní orgán reagoval vydáním rozhodnutí dne 17. 3. 2003. Žalobce se dovolává porušení základních zásad správního řízení. 2. Odvolací orgán ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 9. 2. 2004 upozornil na skutečnost, že obsah souběžně pořizovaných protokolů - pokud se týče specifikace kontrolovaného vozidla - nekoresponduje. Žalobce upozorňuje na nevypořádání vyčtení vady odvolacím orgánem v dalším postupu prvostupňového orgánu. 3. V řízení mělo být postaveno na jisto, za jakých skutkových okolností se jízda dne 6. 12. 2002 uskutečnila, neboť pouhé nepředání dokladu o zaplacení cestujícím neznámá nesprávné užívání taxametru, neboť cestující nemají povinnost vyčkat jeho vytisknutí. Taxametr byl přitom při jízdě zapnutý. Žalovaný v rozhodnutí pouze uvedl, že „nepovažuje za nutné dokazovat, jaká je časová prodleva tisku, zda byl tisk proveden či zda cestující vyčkali na vytištění stvrzenky z taxametru. Pracovníci provádějící kontrolu jsou proškoleni a odvolacímu orgánu není známa skutečnost nasvědčující tomu, že v tomto případě nebyl postup pracovníků zachován.“ Vyjádření těchto zaměstnanců přitom není součástí spisu, a to ani jejich výslech, či výslech samotného řidiče pana B. Přesvědčení, že nebylo započato s tiskem dokladu o zaplacení, tedy žalovaný opírá pouze o protokoly vyhotovené po jízdě, které žalobce v řízení zpochybnil, a předesílal doplnění dokazování směřující k výslechu cestujících a samotného řidiče. Z judikatury přitom vyplývá, že protokol není nevývratný důkaz. 4. Podle zákona č. 71/1967 Sb. nebylo časově omezeno předkládat či předestírat nové důkazy. Správní orgán tedy nemohl odmítnout provedení důkazů uplynutím 4 roků od skutku a byl povinen provést důkaz výslechem cestujících, kteří se měli vyjádřit k okolnostem jízdy. 5. Žalobce dále vytkl správnímu orgánu, že nebyla pracovníky Magistrátu hlavního města Prahy řádně provedena kontrola ve smyslu zákona o státní kontrole, resp. že tato kontrola nebyla řádně zahájena, a jednalo se tak o nicotný kontrolní úkon. Je tomu tak proto, že provozovatel taxislužby a zaměstnavatel řidiče pana B. nebyl o zahájení kontroly jakkoli vyrozuměn a nebylo mu před započítím kontroly ani předloženo písemné pověření o oprávnění provést kontrolu. Tento postup je ovšem v rozporu s ustanoveními § 9 a § 12 odst. 1 písm. a) zákona o státní kontrole. 6. Ve výčtu podkladů byl také zahrnut I. dodatek k protokolu č. 104 - 1/2002, ačkoli ten byl vyhotoven v rámci tzv. cenové kontroly. 7. Dále žalobce poukázal na to, že žalobce požádal o vydání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby pro P. B. dne 5. 12. 2002, tedy jeden den před provedenou kontrolou. Do té doby byl držitelem průkazu pro provozovatele FRANCO TAXI. Je jasné, že pan B. splňoval veškeré požadavky na výkon činnosti a že z jeho strany nemohlo dojít k žádnému ohrožení cestujících. 8. Při ukládání pokuty měl správní orgán přihlížet k osobním a majetkovým poměrům osoby. Dále mělo být při ukládání pokuty zohledněna délka správního řízení (2003 - 2007). Žalobce požádal soud o využití jeho moderačního práva a o snížení pokuty i s ohledem na okolnosti stěžovatele (od 1. 2. 2007 poživatel starobního důchodu ve výši 6 101 Kč, manželka rovněž důchodkyně, splácení úvěru). V taxislužbě pracoval 37 let bez jediného pochybení. Z těchto důvodů žalobce navrhl zrušení rozhodnutí, popřípadě snížení pokuty.

Městský soud ve svém rozhodnutí neshledal důvodnou žádnou z žalobcových námitek. K námitce, že rozhodnutí žalovaného vychází z nedostatečně zjištěného stavu věci, neboť má být podle jeho názoru postaveno najisto, za jakých skutkových okolností se jízda dne 6. 12. 2002 uskutečnila, když tisk z jehličkové tiskárny probíhá delší dobu a je možné, že cestující vystoupili z vozidla dříve než k dotisknutí dokladu došlo, soud uvedl, že neshledal, že by správní orgán vyšel z podkladů nedostatečných a nemožňujících o věci řádně rozhodnout, popř. při získávání těchto podkladů porušil zákon takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí, anebo že se při hodnocení důkazů dopustil zjevného - zejména logického - pochybení. Soud odkázal na správní spis, zejména na protokol č. 104/2002 o cenové kontrole provedené pracovníky odboru daní a poplatků Magistrátu hl. m. Prahy na základě zákona č. 135/1994 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České

republiky v oblasti cen, ze kterého vyplývá, že byla trasa jízdy z Malostranského náměstí do ulice Americká (hotel OLEA) od cca 9:40 hod. do cca 10:05 hod. Cena dle taxamtru 95 Kč, dle řidiče 300 Kč, zaplacen 300 Kč, použita základní sazba 30 Kč na 1 km + 25 Kč čekání. Na jízdu nevydán žádný doklad. Protokol podepsali dva kontrolní pracovníci a řidič vozidla. Z protokolu o kontrole taxislužby č. 01/06/12 ze dne 6. 12. 2002 dále vyplývá, že žalobce splnil vnější označení vozidla, jakož i vybavení vozidla, nicméně bylo zjištěno, že řidič nemá průkaz řidiče taxislužby, k čemuž uváděl, že původní průkaz vrátil. Dále soud poukázal na to, že žalovaný se v (pořadí třetím) odvolacím řízení vypořádal dostatečně s novou námitkou, že nebyl proveden důkaz, jaká je časová prodleva tisku v jehličkové tiskárně a že nebyla provedena obhlídka vozu, zda doklad neleží ve voze, či zda byl proveden tisk, když poukázal na to, že je věcí provozovatele zajistit nastavení taxamtru tak, aby tisk dokladu netrval nepřiměřeně dlouhou dobu a časově tak neomezoval cestující ani řidiče. V průběhu správního řízení žalobce nikdy provedení důkazu obhlídkou vozidla nenavrhoval, ani inkriminovaný doklad dodatečně nepředložil, což by zajisté učinil, kdyby doklad ve vozidle ležel. Žalovaný se dle soudu vypořádal rovněž dostatečně s novou námitkou týkající se ovlivňování vydávání průkazek tehdejší pracovníci Magistrátu hl. m. Prahy paní S., když poukázal na to, že žalobce požádal o vydání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby pro P. B. dne 5. 12. 2002, tedy jeden den před provedenou kontrolou a podle ust. § 49 zákona č. 71/1969 Sb. měl dopravní úřad rozhodnout o vydání, popř. nevydání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby do třiceti, resp. šedesáti dnů od podání žádosti. Sám žalobce porušení ust. § 9 odst. 2 písm. e) zákona č. 111/1994 Sb., který stanoví, že podnikatel je dále povinen zajistit, aby práce řidiče taxislužby vykonávala pouze osoba starší 21 let, bezúhonná a spolehlivá, která má průkaz o způsobilosti řidiče provozovat taxislužbu ve vymezeném územním obvodu dopravního úřadu, v průběhu správního řízení potvrdil, a to již ve svém vyjádření doručeném dne 27. 2. 2003. Pokud žalobce až v žalobě namítal porušení zákona o státní kontrole, odkázal Městský soud v Praze v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího soudu č. j. 7 As 11/2009 - 74, podle něhož je třeba zohlednit zvláštní charakter kontroly a není možné vyložit zákonná ustanovení striktně tak, že by kontrolovaná osoba musela být přítomna po celou dobu kontroly. V inkriminovaném případě byl provedení kontroly osobně přítomen zaměstnanec žalobce, což rovněž stvrdil svým vlastnoručním podpisem. O nicotný kontrolní úkon se pak nejednalo, neboť souladně s § 9 a § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole bylo v záhlaví obou protokolů o kontrole ze dne 6. 12. 2002 předtištěno, resp. uvedeno jméno kontrolující osoby. Pokud šlo o námitku, že pokuta ve výši 100 000 Kč je pro žalobce likvidační, soud poukázal na usnesení ze dne 1. 7. 2004, sp. zn. IV. ÚS 638/03, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že „osobní majetkové poměry stěžovatele nejsou kritériem, které může ovlivnit výši pokuty, a proto správní orgány ani Nejvyšší správní soud neměly právní důvod k nim přihlížet.“ Soud dále uvedl, že smyslem uložené sankce je uvědomění žalobce, že provozování taxislužby je regulováno právními normami, které jsou závazné pro všechny, a že nedodržení povinností zakotvených v těchto právních normách je spojeno s citelnými sankcemi. Je na něm, zda bude zákonem stanovené povinnosti při výkonu taxislužby v budoucnu bezvýhradně respektovat, nebo zda jejich neplněním opětovně vystaví sebe i svou rodinu hrozbě nepříznivých důsledků, které jsou s uložením takových sankcí spojeny. Pokutu uloženou žalobci, jejíž výše dosahuje cca 10 % maximální možné sazby, považoval soud za přiměřenou a dodal, že žalobce v řízení před soudem neuváděl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by zjevná nepřiměřenost jemu uložené sankce vyplývala. Městský soud proto žalobu s odkazem na § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítá opakovaně prakticky totožné námitky jako v žalobě, tak jak byly podrobně uvedeny výše. Důvody kasační stížnosti shledává stěžovatel v nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, vadě řízení a nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí (§ 103 odst. 1 písm. a/, b/ a d/ s. ř. s.). Stěžovatel zdůraznil

především to, že se soud nedostatečně zabýval žalobními argumenty a zejména žádostí o moderaci sankce. Nadále proto setrval na své žalobní argumentaci, kterou prakticky plně zopakoval (viz výše). Za nesprávný označil také názor soudu, že nelze při ukládání pokuty přihlížet k osobním a majetkovým poměrům osoby. Při ukládání pokuty měla být mj. zohledněna délka správního řízení (2003 - 2007), a to i s ohledem na trestněprávní principy při zohledňování plynutí času. Výše pokuty měla být snížena i s ohledem na okolnosti stěžovatele (od 1. 2. 2007 poživatel starobního důchodu, splácení úvěru). V taxislužbě pracoval 37 let bez jediného pochybení. Pokud soud konstatoval, že žalobce v řízení před soudem neuváděl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by zjevná nepřiměřenost jemu uložené sankce vyplývala, pak je to v rozporu se žalobou i spisovým materiálem. Z uvedených důvodů navrhl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a věc vrátit k novému projednání.

Žalovaný ke kasační stížnosti podal stručné vyjádření, ve kterém zdůraznil, že nevydání dokladu o zaplacení jízdného a současné poškození zákazníků na ceně jízdného je hodnoceno jako jedno z nejzávažnějších porušení zákona o silniční dopravě. Nelze také rezignovat na represivní funkci trestání s odkazem na majetkové poměry delikventa. Ohledně otázky likvidační výše pokuty odkázal žalovaný na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 9/2008 - 133 s tím, že likvidační pokutou zde rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží. Žalovaný poukázal na to, že stěžovatel na podporu tvrzení o likvidačním charakteru sankce doložil pouze výměr o výši důchodu za rok 2008. Neuvedl však, že je dle údajů z katastru nemovitostí majitelem budovy a pozemku v k. ú. Libeň, s tím, že v domě se nachází provozovna pneuservisu. Za užívání části domu ke komerčním účelům má majitel jistě možnost inkasovat nájemné. Tvrzení o likvidačním charakteru sankce a zdrcujícím a doživotním zásahu je účelové a neopodstatněné. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti a shledal, že kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, v jakém rozsahu a z jakých důvodů stěžovatel jím označené rozhodnutí městského soudu napadá (§ 106 odst. 1 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná a vykazuje zákonné minimum náležitostí nezbytných k tomu, aby mohla být věcně projednána. Stěžovatel je rovněž zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je důvodná. Z předloženého spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že v žalobě podané u městského soudu lze identifikovat cca 8 námitek, přičemž soud reagoval jednoznačně a nepochybně pouze na dvě z nich (5. a 8. námitku - použito číslování z výčtu námitek v narativní části tohoto odůvodnění - viz výše). Tři námitky zůstaly zcela nevyřádané, v textu rozsudku nejsou ani zmíněny (1., 2. a 6.). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaného pod č. 787/2006 Sb. NSS, „*opomene-li krajský soud v řízení*

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V daném případě je pochybení takové intenzity, že je zapotřebí napadený rozsudek zrušit, neboť odůvodnění městského soudu zcela pominulo hned několik žalobních námitek. V případě tří dalších (3., 4., a 7. námitka) je odůvodnění nedostatečné, nebo nejasné a neurčité. Soud se k části žalobní argumentace uvedené v těchto žalobních bodech vůbec nevyjádřil, zčásti pouze odkázal na odůvodnění žalovaného, aniž by - k výslovným žalobním námitkám, zpochybňujícím postup a argumentaci žalovaného - vyjádřil, na základě jakých úvah shledává postup a zejména úvahy žalovaného správními a dostatečnými. Nejvyšší správní soud již dříve ve svých rozsudcích vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 56/2010 - 177 ze 4. 11. 2010, všechna citovaná rozhodnutí NSS dostupná na www.nssoud.cz). Obecně lze sice připustit, že soud může - v případě, že se ztotožňuje s argumentací správního orgánu - na jeho odůvodnění odkázat, nikoli však v situaci, kdy je soudu v žalobě předestřena argumentace zpochybňující postup správního orgánu a jeho úsudek o věci. Za takové situace nemůže soud jen po obsahové stránce odkázat na argumentaci správního orgánu, aniž by se dostatečně konkrétně a dostatečně srozumitelně vypořádal se zpochybňující argumentací uvedenou v žalobě, a aniž by uvedl přezkoumatelné a hodnotitelné důvody, pro které se nepřiklonil k žalobní argumentaci, ale k argumentaci správního orgánu uvedené v odůvodnění jeho rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že většina námitek zůstala nevypořádána, v textu rozhodnutí dokonce není část těchto námitek (1., 2 a 6.) ani zmíněna, jak je uvedeno výše, a to přesto, že v žalobě byly pojednány poměrně značně srozumitelně a viditelně (včetně grafického zvýraznění).

Dále je třeba uvést, že úvaha ohledně námitek č. 8 je v rozporu se současnou judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně s rozhodnutím rozšířeného senátu č. j. 1 As 9/2008 - 133 z 20. 4. 2010, který dospěl k následujícím závěrům: *„I. Správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. II. V těchto případech správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace o stavu majetku účastníka řízení a o jeho příjmech, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.“* Ve vztahu k odkazu městského soudu na usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2004, sp. zn. IV. ÚS 638/03, je třeba uvést, že předkládající senát se ve výše citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu právě judikaturou Ústavního soudu týkající se zákazu likvidačních pokut velmi pečlivě zabýval a vyhodnotil ji pro danou otázku jako klíčovou. Ocitoval celou řadu plenárních nálezů Ústavního soudu, jakož i senátní judikaturu Ústavního soudu, která potvrzuje názor, že z ústavního hlediska je nutno zamezit nepřiměřeným pokutám. Otázku výše citovaného usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2004, sp. zn. IV. ÚS 638/03, zde předkládající senát výslovně předestřel, a to následujícím způsobem „Naopak, podle předkládajícího senátu se stanovisku pléna Ústavního soudu vymyká již zmiňované usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2004, sp. zn. IV. ÚS 638/03, na které odkazoval žalovaný a na něž se odvolává i dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu. Tímto usnesením čtvrtý senát Ústavního soudu odmítl ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2003, č. j. 5 A 116/2002 - 31, jako zjevně neopodstatněnou, přičemž konstatoval, že majetkové poměry provozovatele taxislužby nejsou mezi kritérii pro určení výše sankce

dle zákona o silniční dopravě uvedeny, proto je správní orgány ani správní soudy nemusely zohledňovat. Předkládající senát má za to, že toto usnesení Ústavního soudu nemá - vzhledem k jeho zjevnému rozporu s (výše) citovanými plenárními nálezy Ústavního soudu - normativní hodnotu.“ Je tedy zřejmé, že rozšířený senát byl v době svého rozhodování s výše nastolenou otázkou usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2004, sp. zn. IV. ÚS 638/03, obeznámen a na základě rozboru nosné a převažující rozhodovací činnosti Ústavního soudu dospěl k závěru, který je uveden výše, a který je v rozporu s projednávaným rozsudkem Městského soudu v Praze.

Z výše uvedených důvodů Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než rozsudek městského soudu zrušit, a to zejména z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Městský soud je při novém projednání věci vázán právním názorem zdejšího soudu; v novém rozhodnutí ve věci městský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu